

The English version of this Decision immediately follows.

ועדת ערר - המרכז הבינתחומי הרצליה

בפני :

ד"ר הלל סומר - יו"ר
פרופ' אורית טיקוצינסקי
גב' דניאל קוטלר אלמלם

ערעור על החלטת הממונה על המשמעת
עו"ד שלי מלכה מיום 29 בדצמבר 2015
בתיק משמעת 25/2015
בעניינה של סטודנטית **פלונית**

בשם המערער :

עו"ד ציון אמיר

בשם הקובלת :

עו"ד איריס אילוטוביץ סגל

החלטה

הדיון בפני הממונה על המשמעת והחלטתו

1. הסטודנטית המערערת הורשעה על ידי הממונה על המשמעת בגין מעשה הונאה בבחינה, עבירה על פי סעיף 2(3) לתקנון המשמעת (הונאה בבחינה ובכלל זה החזקת חומר אסור).
2. המערערת הואשמה בכך שבמהלך בחינה בקורס אקדמי, אשר התקיימה בחומר סגור, נמצא בתא השירותים הסמוך לכיתת הבחינה חומר עזר השייך לה. חומר העזר מכיל 30 עמודים כתובים בכתב ידה.
3. הממונה על המשמעת הטיל על המערערת את העונשים הבאים :
 - א. הרחקה מהלימודים בפועל למשך סמסטר אחד. (תוך קביעה שככל שהסטודנטית רשומה לקורס שנתי היא רשאית להמשיך ולקחת בו חלק גם בסמסטר ב').
 - ב. פסילת הקורס.
 - ג. הרחקה מלימודים לשנה אחת על תנאי. התנאי יעמוד בתוקפו עד תום שנת לימודים תשע"ז ויופעל באם תורשע הסטודנטית בעבירה של חוסר יושר אקדמי.

היקף ההתערבות של ועדת הערר

4. כפי שנאמר בהחלטות רבות של ועדות ערר בעבר :

- א. ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מהעובדה כי הממונה הוא שהופקד על "נושאי המשמעת" (סעיף 1 לתקנון המשמעת) ובידו הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על "נושאי המשמעת" נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה (ולעניין זה נתונה לו כמובן הסמכות לחקור את הנילושים והעדים בדיון שלפניו), מגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי, בקשות לאכיפת משמעת (כגון מצד אגודת הסטודנטים) ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. כך, אם מטרתו של המרכז הבינתחומי כקהילה אקדמית, חברתית ואנושית לקדם ערכי התנהגות ומשמעת מסוימים מתפקידו של הממונה לאכוף זאת ואל לנו לקעקע מעמדו זה של הממונה בהמירו את שקול דעתו בשיקול דעתנו. כך עולה מהגיונם של דברים וכך עולה מהעובדה כי ועדת הערר אינה ממונה-על על המשמעת ומסמכותה של הועדה להתערב אך במספר מצומצם של החלטות הממונה היינו, החלטות ההרחקה בפועל מהמרכז הבינתחומי וגם זאת רק אם הסטודנט בחר בכך.
- ב. עם זאת, אין כל ספק כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו לנהוג בהליך הוגן וצודק (כהעדר משוא פנים, אי שרירות, הקפדה עם כללי הצדק הטבעי, פעילות בסמכות ובסבירות) והיבטים אלו יבוקרו גם יבוקרו ע"י ועדת הערר. בנוסף, בשל הרכבה הרחב יותר של ועדת הערר והתייחסותה אך לעונשי ההרחקה בפועל אשר הינם קשים במיוחד, תפתח עצמה הועדה לדיון עד כמה ניתן להתחשב בנסיבותיו/ה האישיות הסטודנטית/ה המערער/ת תוך איזון עדין עם יעדיה ודמותו של המרכז הבינתחומי, מטרתו של ההליך המשמעתי במרכז הבינתחומי ומעמדו הקהילתי של הממונה על המשמעת כגורם הישיר האמון על עניני המשמעת.
- ג. עוד נעיר כי על פי ההלכה המושרשת בדין הישראלי, ולא רק בו, נדיר הוא המקרה שבו ערכאת ערעור מתערבת בממצאים עובדתיים שנקבעו באופן מלא בידי הערכאה הראשונה ששמעה את העדים. התערבות בנושא מהימנות העדים או בעניין קביעות עובדתיות אחרות, נעשית רק במקרים חריגים.

הדיון בפני ועדת הערר וההחלטה

5. הסטודנטית ערערה על הכרעת הדין וגם על חומרת העונש.
6. בהודעת הערעור, חלק ב"כ המערערת על הקביעה כי חומר העזר שנמצא בשירותים הוא אכן של המערערת. לדבריו, המערערת הודתה כי החומר שהוצג בפניה בהליכי המשמעת הוא שלה, אולם לא הודתה כי החומר שנתפס בשירותים הוא אותו החומר שהוצג בהליכי המשמעת. טענה זו נדונה על ידי הממונה על המשמעת בסעיף 30 להחלטתו, והוא החליט לדחותה תוך קבלת עדותה של זהבית לוסטיגר-לוי, ראש מדור בחינות, לפיה חומר העזר שנתפס בשירותים הוא אותו חומר עזר שהובא בידי הממונה על המשמעת. ב"כ המערערת שהוא מבכירי הסגורים הפליליים בישראל, טען בפנינו בהקשר זה טענות שהיו ראויות לו היינו עוסקים בהליכים פליליים ובהתנהלות של משטרת ישראל. אולם המרכז הבינתחומי הוא מוסד אקדמי, ומדור בחינות מקיים, בהצלחה רבה, בחינות רבות בתקופה מרוכזת ותוך קשיים לוגיסטיים לא מעטים, ואין להטיל על מדור בחינות חובות לא סבירות של יחידה חוקרת. אכן, כלקח מהטענה שנטענה במקרה זה, מומלץ כי מדור בחינות ייקח חומר שעתיד לשמש כראיה בהליכים משמעתיים וישים אותו בתוך מעטפה או שקית, תוך סימונו בתווית

מתאימה. אולם הממונה על המשמעת קיבל בעניין זה, כאמור, את עדותה של הממונה על מדור בחינות, ואינו רואים סיבה להתערב בשיקול דעתו בנושא מהימנות העדים. יצויין כי על מנת שגרסה אלטרנטיבית תהיה מהימנה, היה על חומר העזר של המערערת להגיע למדור בחינות באופן עצמאי (ולאפשרות זו לא הוצגה כל גרסה תומכת, מה גם שמשרדי מדור בחינות הינם אחד המשרדים השמורים ביותר בקמפוס) ובמקביל היה על החומר שאותר בתא השירותים להיעלם, וגם לכך אין כל ראיה.

7. בהקשר זה יצויין כי בעדותו של המשגיח נאמרו אמנם, כפי שציין ב"כ המערער, אמירות שיכולות היו, לכאורה, להטיל ספק לגבי זהות הדפים. בפרט, המדובר במספר הדפים. ואולם, לאור הזמן שחלף והצהרתו החוזרת של המשגיח כי אינו זוכר את פרטי הפרטים, זמן רב אחרי הארוע, לא ניתן לייחס משקל רב מידי לסתירה זו. יצויין כי בניגוד לנטען בערעור, המשגיח לא קבע כי הדפים אינם אותם הדפים. ועוד יצויין כי כפי שהודגם במהלך הדיון, ניתן להניח את הדפים מקופלים מבלי שהדבר ייצור בהם קמט כלשהו.

8. טענה נוספת ומרכזית נוגעת להערכת הממונה על המשמעת את גרסת המערערת ומהימנותה. בהתאם להכרעות רבות קודמות, משנמצא, בבחינה סגורה, חומר עזר השייך לסטודנט בתא שירותים הסמוך לבחינה (אליו יש לסטודנט גישה במהלך הבחינה), עובר הנטל אל הסטודנט להסביר את הנסיבות הבעייתיות הללו, בלשון המעטה. במסגרת זו, ברור כי לעדותו של הסטודנט משקל רב. הממונה על המשמעת הוא שמופקד על בחינת מהימנות העדויות הנשמעות בפניו, והוא בחר שלא להאמין לעדות המערערת בנקודה זו. יצויין כי גרסתה של המערערת, שבא כוחה מדגיש כי היא עקבית, אינה מספקת הסבר שיש בו כדי לסתור את החזקה האמורה לעיל. לכל אורך הדרך, לרבות בכתב הערעור, גרסת המערערת היא כי היא לא יודעת כיצד מצאו סיכומיה את דרכם אל חדר השירותים (סעיף 8 לסיכומים). אגב, בא כוח המערער מקדיש פסקאות רבות כדי להוכיח שגרסתה המערערת היתה עקבית, וטוען כי הממונה על המשמעת קבע שהגרסה אינה עקבית (עמ' 4 להודעת הערעור). אולם טענה זו אינה נכונה: הממונה דווקא ציין במפורש כי גרסת המערערת היתה עקבית (סעיף 38 להחלטה) אולם הוא קובע כי הגרסה העקבית הזו, אינה מהימנה מבחינתו, ובפרט כי היא לא הרימה את הנטל להסביר מדוע חומר העזר השייך לה נמצא בחדר השירותים הסמוך לכיתת הבחינה בה נבחנה.

9. למערערת ולבאי כוחה היתה טענה לפיה הממונה על המשמעת נתפס להחלטתו אך בשל קיום החומר בשירותים, דבר שיצר אצלו "תפיסה שגויה שהיא אשמה". אינו יכולים לקבל תיאור זה של הדברים החלטתו של הממונה על המשמעת מנומקת כדבעי, ומבוססת בעיקרה על הערכת מהימנות העדויות שנשמעו בפניו, לרבות עדותה של המערערת, ועדותם של עדים מטעמה, ועל ניתוח מנומק שהוא עורך בהחלטתו, אשר לא מצאנו עילה להתערב בו, באשר הוא מבוסס בעיקרו על הערכת מהימנותם של העדים, משימה המסורה – בהעדר נסיבות מיוחדות – לשיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית השומעת את העדים.

10. באשר לערעור על חומרת העונש: לערעור זה שני חלקים. ראשית, הוא מסתמך על מחלתו של אביה החורג של המערערת לגביה הוצגו מסמכים (אם כי לא במסגרת ההליך עצמו אלא בבקשה לעיון חוזר לאחר מתן החלטת הממונה). הממונה דן בבקשה זו והחליט כי העונש שניתן הוא קל יחסית וכי אין בנסיבות שהוצגו כדי לשנות את העונש. החלטה זו של הממונה הינה סבירה, ומכל מקום אינה בלתי סבירה במידה המחייבת את התערבותה של ועדת הערר.

11. שנית, מסתמך הערעור על כך שב"כ הקובלת בסיכומיה המליצה על עונש נמוך מזה שניתן. עם זאת, כפי שציננה בב"כ הקובלת גם בפנינו, המלצה זו היתה רק חלק מעמדתה והצטרפה להודעתה כי היא משאירה את העונש

לשיקול דעתו של הממונה על המשמעת. בהחלטתו מפרט הממונה כי העונש הראוי לעבירה המדוברת גבוה למעשה הרבה יותר, והינו הרחקה בת שנה אחת בפועל. ואולם, הוא החליט במקרה זה שלא להחמיר בהתאם למדיניות הענישה החדשה שכן העבירה נעברה בטרם הופצה הודעה על השינוי במדיניות הענישה. בהתחשב בשיקולים שצוינו על ידי הממונה, מחד, ובמדיניות הריסון בהתערבות ועדת הערר בענישה, מאידך, לא מצאנו לנכון להתערב בעונש שהושת במקרה זה.

החלטה

12. לפיכך, אנו דוחים את הערעור על ההרשעה ועל חומרת העונש.

ניתן היום, ז' באב תשע"ו, 11 באוגוסט 2016.

גב' דניאל קוטלר אלמלם

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוצינסקי

Appeals Committee – The Interdisciplinary Center

Before: Dr. Hillel Sommer – Chairman
Prof. Orit Tykocinski
Ms. Danielle Cutler Elmalam

Appeal against the Decision of the Disciplinary Officer
Adv. Shelly Malka given December 29, 2015
in the Disciplinary File 25/2015
In the matter of Student A

On Behalf of
The Appellant: Adv. Zion Amir

On Behalf of
The Complainant: Adv. Iris Ilotovitch Segal

Decision

The Hearing Before the Appeal Committee

1. The Appellant was convicted by the Disciplinary Officer of cheating on an exam, an offense under clause 2(c) of the Disciplinary Regulations (cheating on an exam, including having forbidden material).
2. The Appellant was accused of the following. During a closed book exam in an academic course forbidden material belonging to the Appellant was found in the bathroom stall next to the exam room. The material included 30 handwritten pages.
3. The Disciplinary Officer imposed the following punishment on the Appellant:
 - a. Suspension from studies for one semester. (While determining that if the Student was registered for a year course she is entitled to continue with the course the second semester as well.)
 - b. Disqualification of the course.
 - c. Conditional suspension for one year. The condition shall remain valid until the end of the 2016-2017 school year and shall take effect if the Student shall be convicted of an offense of academic dishonesty.

The Scope of Intervention of the Appeals Committee

4. As stated in many decisions of the Appeals Committee in the past:
 - a. As a rule, the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer

is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is directly exposed to the facts of each case (and in regard to this matter he has the authority to interrogate the accused students and witnesses at the hearing), to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline (for instance from the Student Union). Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the framework of his role. Thus, if it is the goal of the Interdisciplinary Center, as a small scale social, humane and educational community, to promote certain behavioral values, it is the role of the Disciplinary Officer to enforce them and we cannot destroy his role as the individual in charge of discipline by exchanging his discretion with our discretion. This is logically obvious and apparent from the fact that the Appeals Committee is not the superior administrator in charge of discipline and from its authority to intervene only in reference to a small number of decisions of the Disciplinary Officers, i.e. those cases in which the decision of actual suspension from the Interdisciplinary Center has been determined and then, only if the student has chosen to appeal.

- b. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly (without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him). Furthermore, due to the wider composition of the Appeal Committee and its referring only to the punishment of actual suspension which is especially severe, the Committee will remain open to discussion as much as possible while taking into consideration the individual circumstances of the student appealing and delicately balancing this with the goals and image of the Interdisciplinary Center, the goal of the disciplinary hearing at the Interdisciplinary Center and the communal status of the Disciplinary Officer as the authority directly entrusted with disciplinary matters.
- c. We should also note that based on the rulings embedded not only in Israeli law, rare are the cases in which the appellate intervenes in factual findings that were fully determined by the first instance who heard the witnesses. Intervention concerning the credibility of witnesses or concerning the determination of other facts is done only in exceptional cases

The Hearing before the Appeals Committee

- 5. The Appellant appealed the decision and the severity of the punishment.
- 6. In the Appeal the representative on behalf of the Appellant disagreed with the decision that the material found in the bathroom belonged to the Appellant. According to the Representative the Appellant admitted the material presented to her during the Disciplinary proceedings was hers, but she did not admit that the material caught in the bathroom was the same material presented to her during the Disciplinary proceedings. This claim was dealt with by the Disciplinary Officer in paragraph 30 of his decision and he decided to reject this argument while accepting the testimony

of Zahavit Looster Levi, Head of the Exams Department, asserting that the material caught in the bathroom was the same material brought before the Disciplinary Officer. The representative of the Appellant, who is one of the major renowned criminal lawyers in Israel, provided arguments in this context that would be appropriate if we were dealing with criminal proceedings and the conduct of the Israeli police. However, the Interdisciplinary Center is an Academic Institute, and the Exams Department successfully administers many exams within a short period and with numerous logistic complexities and unreasonable requirements of an interrogation unit should not be imposed on it. Indeed, as a lesson taken from the arguments presented in this case, it is recommended that the Exams Department take material that is intended to be used as evidence in disciplinary proceedings and place it in an envelope or a nylon bag, while marking it with an appropriate letter. However the Disciplinary Officer in this case accepted the Complainant's claim in this regard and we do not see any reason to intervene in reference to his discretion regarding the credibility of the witnesses. It should be noted that in order for an alternative version to be credible, the material of the Appellant had to arrive at the Exams Department independently (and no support was provided for this possibility, especially since the Exams Department is one of the most guarded offices on campus) and the material that was found in the restroom had to disappear for which there is no proof.

7. In this context it is noteworthy that there were statements in the proctor's testimony, as noted by the Appellant's Representative that could be construed seemingly as placing doubt on the identity of the pages. Especially with reference to the number of pages. However due to the time that had elapsed and the repeated declaration of the proctor that he did not remember details a long time after the event, not much weight can be given to this contradiction. It is important to note that contrary to the argument presented in the Appeal, the proctor did not determine that the pages were not the same pages. Also, as demonstrated during the hearing, we can assume that the pages could be folded without causing any wrinkles to the pages.
8. Another main argument concerns the Disciplinary Officer's assessment of the credibility of the Appellant and her version of the events. In accordance with many earlier decisions, when material belonging to the student is found in the restroom next to the exam room (to which the student has access) during a closed book exam, the burden of proof shifts to the Student to explain these problematic circumstances, to say the least. In this framework it is obvious that the testimony of the student has much weight. The Disciplinary Officer bears the responsibility of deciding about the credibility of the witnesses heard during the hearing and he chose not to believe the testimony of the Appellant on this point. It should be noted that the Appellant's version, which her representative emphasizes is consistent, does not provide an explanation that rebuts the above presumption. The entire time, even when writing the appeal, the Appellant's version of events is that she does not know how her summaries found their way into the bathroom stall (paragraph 8 of the summaries). Incidentally, the Appellant's Representative dedicated many clauses to prove that the Appellant's version of events was consistent and argued that the Disciplinary Officer claimed that the Student's version was not consistent (p. 4 of the Appellant's statements). However this claim is incorrect: The Disciplinary Officer even specifically noted that the Appellant's version was consistent (paragraph 38 of his decision). Nonetheless he asserts that her consistent version is not credible from his standpoint, especially since she did not meet the burden of explaining how the material which belongs to her was in the bathroom stall next to the classroom in which she took the exam.

9. The Appellant and her Representative made the allegation that the Disciplinary Officer was ensnared by his decision due to the material being found in the bathroom, which created "the mistaken perception that she was guilty". We cannot accept this description of the properly reasoned decision of the Disciplinary Officer, which is based on the assessment of the credibility of the witnesses he heard, including the testimony of the Appellant, and the witness on her behalf, and on the methodological analysis which he included in his decision, for which we have found no reason to intervene, as it is mainly based on the assessment of the credibility of the witnesses, a task that is within the extensive discretion of the tribunal that hears the witnesses, when there are no special circumstances involved.
10. As for the appeal on the severity of the punishment: This part of the appeal has two parts. The first relies on the illness of the Appellant's stepfather for which documents were presented (though not during the process itself but rather during a request for a review of the case after the decision was given by the Disciplinary Officer). The Disciplinary Office gave his decision concerning this request and decided that the punishment imposed on the Student was relatively moderate and the circumstance presented did not justify a change in the punishment. The decision given by the Disciplinary Officer is reasonable, and in any case is not unreasonable to the point that requires the intervention of the Appeals Committee.
11. Second, the Appeal relies on fact that the Complainant in her summaries recommended lesser punishment than the one imposed. Nevertheless, as the Complainant stated before us, the recommendation was only part of her stand and was in addition to her statement that she was leaving the punishment to the discretion of the Disciplinary Officer. In his decision the Disciplinary Officer explains that the appropriate punishment for the said offense is actually much more extreme, which is suspension for one year. However he decided in this case to refrain from imposing stricter punishment in accordance with the new punishment policy since the offense was committed before the notification of the change in the punishment policy. When taking into account the considerations noted by the Disciplinary Officer on the one hand and the policy of restraint in the Appeals Committee's intervention on the other we have not found cause to intervene in regards to the punishment imposed in this case.

Decision

12. Consequently, we are rejecting the appeal both on the conviction and on the severity of the punishment.

Given Today, August 11, 2016.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Ms. Danielle Cutler Elmalam